

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobkyně: bytem, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2015, č.j. MV-111939-4/SO-2014,

takto:

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně podanou žalobou napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19.5.2014, čj. OAM-69683-14/DP-2012. Ve správním řízení bylo rozhodnuto tak, že byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o pobytu*“).

Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedla, že postup správního úřadu prvního stupně byl nezákonný, když vycházel z pořízeného protokolu v rámci žádosti o povolení k trvalému pobytu, neboť tento výslech byl proveden v jiném správním řízení (žádost o povolení k trvalému pobytu), proto protokol nebyl získán v souladu se zákonem, když žalobkyně nebyla vyrozuměna, že by tento výslech mohl být použit i v jiném správním řízení. Nezákonnost dále spatřuje v tom, že absentuje poučení žalobkyně o možnosti odmítnutí

výpovědi, když ten nezakládá automaticky důvod pro zamítnutí žádosti, zatímco při odmítnutí výpovědi je to důvodem automaticky pro zamítnutí žádosti (ust. § 51 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu). Proto poučení musí být v obou případech odlišné, předmětem řízení o udělení trvalého pobytu je zjištění, zda cizinec pobývá na území po dobu 5 let a splňuje i ostatní podmínky, nikoliv posouzení podnikání. Dále uvedla tutéž argumentaci, jako v podaném odvolání, že nebylo zohledněno, že organizuje sekci úklid hotelů, což neznamená, že by rádně nepodnikala, a žalovaný není oprávněn hodnotit práci statutárního orgánu společnosti. Protokol pak nebyl proveden jako listinný důkaz.

Žalovaný navrhl podanou žalobu zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Z předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobkyni bylo na území vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 26.11.2010 do 25.11.2012, dne 6.11.2012 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení. Dne 22.7.2013 s ní byl sepsán protokol o výsledku ve věci žádosti o udělení trvalého pobytu, v němž uvedla, že působí ve společnosti VIKTORY SERVICE v.o.s., na přesnou adresu si nevzpomíná, společnost vznikla v roce 2006 a v jiné nepůsobí, ke svému působení ve společnosti Alefa s.r.o. již nepůsobí. Na dotaz, jaký je předmět podnikání těchto firem, uvedla, že společnost VIKTORY SERVICE v.o.s. se zabývá úklidem, že v ní dělá organizaci úklidu, občas tam někoho pošle, občas jde sama. Pro společnost Regionaltrans s.r.o. zajišťuje úklid, pro hotel xxxxxx, za společnost nepodepisuje žádné dokumenty, jedná za ni ústně. Na dotaz, jaký je základní kapitál těchto firem a jaký je její obchodní podíl odpověděla, že neví a že dostává 11.000,- Kč měsíčně, hospodářské výsledky společnosti VIKTORY SERVICE v.o.s. byly celkem dobré, neznala však jeho výsledky.

V odůvodnění je dále uvedeno, že teleologickým výkladem ust. § 30 odst. 1 ve spojení s § 42 odst. 1 zákona o pobytu je nutné dospět k závěru, že pobyt cizince na území České republiky je podmíněn plněním jednoho z konkrétních účelů aprobovaných zákonem o pobytu, což potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.12.2011, čj. 7 As 82/2011-81. Podmínkou udělení pobytu, resp. prodloužení doby jeho platnosti za účelem podnikání – účast v právnické osobě – je splnění formální a materiální podmínky podnikání. Formální podmínkou je zápis cizince do obchodního rejstříku, materiální podmínkou je faktický výkon funkce statutárního orgánu po převážnou dobu pobytového oprávnění. K naplnění materiální podmínky je rozhodným výsledkem, který byl s žalobkyní proveden dne 22.7.2013 – z výpovědi žalobkyně je patrné, že nezná výsledek hospodaření společnosti VIKTORY SERVICE v.o.s., neví, v jakých společnostech figuruje jako statutární orgán a nedokáže odlišit, pro kterou firmu odvádí práci. Žalovaný tak má za to, že skutečný výkon funkce statutárního orgánu společnosti si lze tak představit je stěží. Žalovaný nerozporuje to, že by výkon funkce statutárního orgánu neznamenal, že by se sama žalobkyně nemohla podílet na fungování společnosti, ale těžko lze předpokládat, že ani neví, pro jakou společnost práci odvádí, pokud by funkci vykonávala, věděla by, že ve společnosti žádný kapitál upsán nebyl. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 119/2010-60, je v projednávané věci relevantní, neboť se týká nejenom výkonu funkce jednatele, obecně funkce statutárního orgánu společnosti.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu: „*Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*“.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže*

a) se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit, ...“.

Podle ust. § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu: „*Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže...*

d) se cizinec bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti, ...“.

V daném případě soud nemá žalobní body za důvodné. Okolnost, že správní orgány v řízení vycházely z výpovědi žalobkyně jako účastnice jiného správního řízení, které však učinila ona sama o skutečnostech, které jsou podstatné pro toto správní řízení a které může ozřejmit pouze ona, a které jsou v obou správních řízeních shodné (tedy v tomto, kde se hodnotí důvody pro prodloužení pobytu, a správního řízení, kde je hodnocena možnost vydání povolení k trvalému pobytu, když otázky byly zaměřeny na její podnikání na území České republiky jako naplnění příslušné podmínky jak pro udělení povolení k trvalému pobytu, tak pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu), tak podle názoru soudu není žádnou procesní vadou, neboť se jedná o podklad pro rozhodnutí, který jako takový byl získán a hodnocen. Pokud žalobkyně nemá povědomost o naprosto základních a stěžejních skutečnostech, které souvisejí s jejím podnikáním na území České republiky (účasti ve statutárním orgánu příslušné společnosti a výkon práv a povinností k této funkci se upínajících), přičemž pro tento účel jí bylo příslušné vydání povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, pak taková skutečnost by musela být hodnocena i v případě, kdy by žalobkyně byla vyslechnuta jako účastnice řízení v tomto správním řízení. Okolnost, že by při učinění své výpovědi v nějakém správním řízení, měl být účastník řízení výslovně poučen, že takovou výpověď nelze použít v jiném správním řízení, nevyplývá z žádné právní normy – pokud účastník řízení tuto výpověď poskytne, jedná se o podklad rozhodnutí (nikoliv důkaz), který rovněž může být podkladem pro rozhodnutí i v jiné věci. Pokud žalobkyně v žalobě poukazuje na skutečnost, že zákon o pobytu zakládá jiné právní následky pro odmítnutí výpovědi, pak nic takového z něj neplyne, neboť příslušná žádost může být zamítnuta jak v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, tak i v případě neudělení dlouhodobého víza.

V další části žaloby žalobkyně poukazuje na skutečnost, že se podle jejího názoru žalovaný nevypořádal se všemi jejími odvolacími námitkami – soud nic takového z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí nezjistil, neboť tyto skutečnosti hodnoceny

byly a soud tak na ně odkazuje („...*nezná výsledek hospodaření společnosti VIKTORY SERVICE v.o.s., neví, v jakých společnostech figuruje jako statutární orgán a nedokáže odlišit, pro kterou firmu odvádí práci...*“). Tyto skutečnosti jsou pro hodnocení naplnění tzv. materiálního znaku podnikání pro účely posouzení splnění účelu příslušného pobytového povolení naprosto zásadní (srov. v odůvodnění rozsudku zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12.2011, čj. 7 As 82/2011-81), na nějž soud odkazuje, a kterým se žalovaný při posouzení věci řídil. Zdejší soud nemá důvodu se od této výkladové praxe nijak odchýlovat.

K žalobní námitce, že předmětný protokol o výsledku nebyl proveden jako listinný důkaz, soud uvádí, že z odůvodnění správního rozhodnutí plyne, že tento prostředek nebyl prováděn jako listinný důkaz, ale správní orgán z něj vycházel jako z podkladu rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 1 správního řádu, proto nebylo nutné jej formálně provádět jako důkaz listinou podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu, když se o takový důkazní prostředek nejedná.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. dubna 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová